

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

El president

Passarem ara a l'explicació de vot. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Alternativa, l'honorable senyor Joan Saura.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades, amics i amigues, és una satisfacció, millor dit és una gran satisfacció i un gran honor intervenir en nom d'Iniciativa Verds-Esquerra Alternativa just després de l'aprovació d'un dels moments més emocionants, més històrics d'aquest Parlament i també dels personals meus i del meu grup parlamentari.

No puc, per tant, amagar ni l'emoció ni l'alegria que en aquests moments sentim, sento, segur que compartida per vostès, segur per milers de persones de Catalunya que després d'un llarga procés, a vegades confós, té avui el fruit, el rendiment d'una votació positiva de l'Estatut de Catalunya. Una emoció que tinc també en tant que conseller responsable d'impulsar des del Govern el procés de reforma estatutària, un important repte per a mi que he afrontat amb il·lusió i amb la màxima dedicació, esperonat per la col·laboració que he rebut tant del Govern com del seu president, com del conjunt de líders i dirigents polítics.

Crec que puc dir, que podem dir que avui és una de les dates més importants de la història del Parlament de Catalunya i de la història de Catalunya. Que ningú ho dubti: avui és una de les dates més importants de la història d'aquesta cambra, que en té molta d'història, i de Catalunya.

Avui, després de l'aprovació del Projecte d'Estatut, Catalunya té un nou horitzó. Catalunya...

Fitxer 02

un horitzó esperançat. Catalunya té un horitzó il·lusionant, però també –i això és molt important– tenim un horitzó compartit. Un horitzó compartit com demostra l'àmplia

votació que s'ha produït en aquests moments, però també l'àmplia percepció, sensibilitat de la societat civil catalana que vol un nou estatut.

Però val la pena dir, s'ha de dir que aquest nou estatut és hereu de la millor tradició del catalanisme. D'una llarga tradició profundament democràtica i amb arrels populars. Però que ni aquest estatut ni el del 79 ni el del 32 no haguessin estat possibles sense l'aportació dels homes i de les dones que, després de la derrota de 1714, van iniciar la reconstrucció cultural i política d'aquest país.

No hagués estat possible sense les diferents corrents del catalanisme del segle XIX i del segle XX que han lluitat per la democràcia i pel nostre autogovern. Sense la tasca, la feina, el paper polític dels diferents presidents de la Generalitat, que han donat continuïtat institucional a la Generalitat, ja sigui en democràcia o ja sigui en dictadura: Francesc Macià, Lluís Companys, Josep Irla, Josep Tarradellas, Jordi Pujol i Pasqual Maragall.

Aquests estatuts també han estat possibles pels que van defensar la República i l'autogovern durant la Guerra Civil. Pel moviment obrer que va saber fer de les reivindicacions socials i de les reivindicacions nacionals una sola lluita. De l'Assemblea de Catalunya, que va impulsar les mobilitzacions unitàries que van fer possible el restabliment de la Generalitat, dels treballadors i de les treballadores que provenien d'altres indrets, d'Andalusia, d'Extremadura, de Galícia, que van lluitar pels drets nacionals i la recuperació de l'autonomia. Gent com Cipriano García, fundador de Comissions Obreres de Catalunya i diputat d'aquest Parlament.

Vull també fer referència a totes aquelles persones anònimes que, en moments difícils, en moments de la dictadura, en la nit fosca, van patir presó, tortura, exili o fins i tot van deixar la seva vida per recuperar la democràcia i les llibertats d'aquest país.

El meu Grup, vostès ho saben, és hereu del Partit Socialista Unificat de Catalunya. I em permetran que faci un especial reconeixement a les persones que van ocupar llocs de responsabilitat a la Generalitat republicana, que vull personificar en Joan Comorera, també que faig un reconeixement a les persones que van contribuir des del PSUC a la recuperació de l'autogovern. A persones com Gregori López Raimundo, Antonio Gutiérrez Díaz i a Rafael Ribó.

A persones que representen el bo i millor d'una tradició que va fer sempre bandera de la política unitària per defensar els drets nacionals de Catalunya. Hem participat, com Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, en l'elaboració d'aquest estatut amb el mateix sentit de responsabilitat que el PSUC ho va fer a 1979. Perquè som conscients que els interessos de partit han d'estar supeditats als interessos del país.

És dia d'alegria però també és dia d'expressar agraïments. Faré una llista llarga, perquè crec que avui podem agrair a molta gent que haguem aprovat aquest estatut. En primer lloc, agraïment al president de la Generalitat; als consellers, que més enllà de la seva feina, de la seva acció de govern, s'han preocupat de revisar, de fer aportacions als textos estatutaris; als presidents dels diferents grups parlamentaris, hem fet # però ens hem vist molt –i he de dir que, personalment, crec que avui i crec que ells també ho diran, tenim una relació millor i més bona que la que teníem abans de l'aprovació de l'estatut–; als membres de la ponència, a les 20 persones que han estat 18 mesos o 19 mesos treballant, amb moments difícils, però que finalment ens han portat un excel·lent text.

Al conseller Castells i Huguet amb els quals he compartit un tema difícil: la necessitat de tenir una proposta de finançament potent des del Govern, i la necessitat que aquesta proposta potent del Govern fos consensuada amb Convergència i Unió. També a Martí Carnicer a Antoni Soy i al Cesc Baltasar, que juntament amb els consellers Castells i Huguet hem participat en el tema, en tota la qüestió del finançament. Vull també fer un agraïment especial als lletrats, a Ismael Pitarch i a Joan Vintró, que molt sovint els membres d'Iniciativa de la Ponència em deien que gràcies a les seves intervencions s'aconseguien superar moments de dificultat i d'impàs en el si de la Ponència.

Vull fer un esment especial, molt especial, a Carles Viver i Pi-Sunyer, a l'Institut d'Estudis Autònomic i a les col·laboracions que ha aconseguit. Crec que puc afirmar que la seva contribució ha estat decisiva per a aquest estatut. i, des d'aquest punt de vista vull des d'aquí fer un reconeixement especial, molt especial, a Carles Viver i Pi-Sunyer.

També a la Direcció General de Participació Ciutadana, i al seu responsable, Quim Brugué, que han tirat endavant un procés de participació inèdit, d'innovació, que sovint ha aparegut tapat pel soroll mediàtic, però que estic segur que en el temps es prendrà consciència de la seva importància. Al conseller assessor per a l'autogovern i al seu coordinador, Miquel Caminal. I també vull fer dos reconeixements anònims: un, a molta gent, tècnics, lletrats, administratius, assessors, juristes, col·laboradors, que han fet possible que avui tinguem aquest text. Els diputats i les diputades i el Govern no haguessin pogut arribar fins aquí sense un treball anònim de centenars de persones que, durant 18 mesos i 19 mesos han treballat de forma intensa, posant il·lusió, patint, posant passió, però finalment amb bons resultats.

I, també un reconeixement anònim, en aquest cas, als militants d'Iniciativa i d'Esquerra Unida, que fins i tot en els pitjors moments, on semblava que no hi havia acord, et donaven recolzament, et deien: «Endavant!», i compartien i t'ajudaven a tirar endavant aquest procés.

Finalment, en el capítol d'agraïments, vull fer esment al que ha significat les aportacions de moltes entitats en aquest procés. Aquest estatut no seria el que tenim sense l'aportació de moltes entitats. Aquest estatut difícilment tindria un capítol de drets i deures sense la constància d'en Pepe Álvarez i Joan Coscubiela, sense Comissions Obreres i sense UGT que, d'entrada, van dir que aquest estatut havia de ser també un estatut de contribució a un país socialment avançat i que això volia dir un capítol de drets socials. I avui aquest estatut contempla una ampliació dels drets socials i dels drets civils.

A les organitzacions empresarials, que ens han suggerit referències a l'empresa, especialment en els temes de responsabilitat social de l'empresa. Al Consell Nacional de la Joventut, amb la seva insistència que recollíssim transversalment les preocupacions de la joventut i que, especialment, féssim esment a l'emancipació juvenil. A les entitats de dones i a l'Institut Català de la Dona, tot i que és un institut governamental, que han aconseguit un text, jo crec, dels millors textos, dels més avançats en aquests temes en tot Europa. Del Consell Nacional de la Gent Gran, que

ha vetllat perquè quedin clars els drets de la gent gran i el dret a l'atenció de les persones dependents.

Dels col·lectius dels immigrants, que molts d'ells, sense papers, han insistit de forma molt ferma en la necessitat de competències de Catalunya en els temes de la immigració. De les organitzacions ecologistes, que ens han perseguit, ens han dit repetidament que un fil transversal d'aquest estatut havia de ser la sostenibilitat. També de la Federació de Sords, de persones sordes, que ens han fet l'aportació –i així s'ha inclòs– de la necessitat del reconeixement del llenguatge català de signes. De la taula del tercer sector, de les universitats, de les caixes regionals#, de la Unió de Pagesos.

És a dir, aquest estatut no és només l'estatut dels parlamentaris, dels polítics, sinó que aquest estatut és fruit de la participació i de les aportacions de les entitats. A part de l'agraïment, crec que avui també, des del punt de vista parlamentari, hem de fer un exercici d'humilitat. D'humilitat perquè, possiblement, aquest procés ha estat un procés excessivament llarg, un procés on sovint apareixia més allò que ens diferenciava que allò que teníem en comú.

Se'ns dirà que això és legítim. Hi estic d'acord. En política és legítima la diferència, és necessària, la diferència. Però possiblement s'ha produït una sensació de cansament en la ciutadania i possiblement en molts moments s'ha tapat allò que era essencial de l'estatut. el que era essencial de l'estatut no era el debat o la picabaralla entre els polítics, sinó que el que és essencial en l'estatut és col·locar en el bell mig de l'explicació de la proposta de l'estatut que l'objectiu darrer, el darrer, de l'estatut és que les persones visquin millor a Catalunya. Allò que alguna vegada somreia. Que la gent pugui ser més feliç. Volem un estatut a Catalunya perquè la gent, des del punt de vista del reconeixement de la seva identitat col·lectiva, de la seva identitat nacional, dels seus drets socials, pugui ser més feliç a Catalunya.

I, quan dic que hem de ser humils, hem de reconèixer que en molts moments el vincle entre l'estatut i la societat s'ha diluït. I això no ha passat perquè a la gent no li interessa, l'estatut. La majoria de les persones de Catalunya volen un nou estatut,

volen més autogovern i volen un finançament. Això ha passat perquè en molts moments jo crec que no ho hem fet prou bé.

I crec que avui tenim l'oportunitat, a partir d'avui, de capgirar aquesta situació. L'alegria, la felicitat, la satisfacció de l'aprovació, ens ha de permetre encara el repte de capgirar aquesta percepció social. Tenim l'oportunitat i tenim la responsabilitat de refer els vincles amb la ciutadania. D'explicar que l'estatut vol dir el reconeixement de Catalunya com a nació, d'igualtat jurídica del català amb el castellà, una nova relació amb l'Estat, però que vol dir també competències i finançament perquè les polítiques d'habitatge, les polítiques de sanitat, les polítiques d'educació, les polítiques del sistema ferroviari, puguin ser més eficaces i puguem fer d'aquest país un país de progrés i avançat.

I, per tant, amigues i amics, crec que és necessari a partir de la satisfacció que tenim d'haver superat diferències i de l'orgull que tenim d'haver estat capaços d'encarar una oportunitat històrica, d'explicar que el que hem de fer i el que hem d'explicar és que aquest estatut respon a la vida quotidiana de les persones.

No cal que expliqui el sentit del nostre vot. Hem votat que sí. Però, en tot cas, els vull dir que el nostre sí no és un sí incòmode, no és un sí perquè no hi ha més remei, no és un sí, però... no és un sí dubtós. El nostre sí és un sí clar, el nostre sí és un sí convençut, és un sí esperançat, és un sí en majúscules. El sí del nostre Grup Parlamentari en aquest estatut és un sí en majúscules, que ha de permetre obrir un projecte d'una nova etapa política i històrica a Catalunya.

Simplificant. Si hagués d'explicar, darrera del text d'estatut que hi ha, la resposta seria: «Estem davant d'un doble pacte». L'estatut significa, en primer lloc, un pacte entre els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. En l'estatut hem fet una aposta per contribuir a definir un model de país avançat en el segle XXI. I ens hem posat d'acord. Ens hem posat d'acord que volem un país amb drets socials, i ens hem post d'acord que volem un país amb un poder d'autogovern important per donar resposta als reptes que avui té Catalunya davant.

I, per tant, abans que res, l'estatut és el pacte que fem avui i aquí i que representa el pacte important de la societat catalana per donar resposta als nostres reptes. I

l'estatut és també un doble pacte. És un pacte amb l'Estat, és un pacte amb l'Estat dient que volem un reconeixement nacional de Catalunya, que volem una redistribució del poder polític més favorable a Catalunya. Que volem un finançament just. Que volem redefinir les relacions amb l'Estat i les relacions amb la Unió Europea.

Per tant, l'estatut té aquest doble sentit, aquest doble significat de pacte. Pacte entre nosaltres, de resposta a les preocupacions, als problemes i als reptes de la ciutadania, d'allò que possiblement Manuel Vázquez Montalbán diria que estem fent un estatut *para la nación real*. L'estatut que fem és un estatut *para la nación real*, que deia ell. *La nación real*. I, en segon lloc, és la voluntat de pactar amb l'Estat des d'una altra perspectiva i des d'unes altres condicions on la bilateralitat prengui força en aquest procés.

Dintre de poques setmanes començarem el següent pas: la tramitació de l'estatut a les Corts. Crec que ningú caurà en la temptació, en aquests dies, de dir que estem davant d'un estatut de mínims, que estem davant d'un estatut per anar fent, d'estem davant d'un estatut que agradi a Madrid, d'estem davant d'un estatut pitjor que el del 79. L'estatut que tenim no és una reforma menor de l'autogovern. No és una continuïtat del que tenim. L'estatut que hem aprovat avui significa un salt endavant històric, per a Catalunya. Si m'ho permeten, fins i tot m'atreveixo a dir, que és un estatut, avui, en el marc polític de l'estat, un estatut de màxims. És un estatut de màxims.

I això vol dir el següent. Que el nostre estatut planteja un repte democràtic important al Govern central i a les Corts. Un repte democràtic important, que és el següent: el reconeixement de la plurinacionalitat de l'Estat espanyol, en primer lloc, i el desenvolupament real i a fons de l'autogovern en una perspectiva federal. Aquest és el repte que llancem avui al Govern central i a les Corts. No estem fent un retoc petit: estem plantejant un repte de reconeixement real de la plurinacionalitat de l'Estat espanyol i estem llençant un repte democràtic, en definitiva, de desenvolupar l'autogovern des d'una perspectiva federal.

Els propers mesos no seran fàcils. Segur que aquesta alegria d'avui donarà pas, dintre d'uns quants dies, a dificultats. De ben segur tindrem acusacions de tota mena,

des de determinats sectors de l'Estat espanyol. I, per tant, jo crec que una qüestió fonamental és que Catalunya

Fitxer 3

siguem capaços de fer una batalla, de llançar una batalla d'idees que fonamenti, fonamentada en una veritable cultura federal de l'Estat. Que quedi molt clar que una cultura federal vol dir diversitat, vol dir negociació i vol dir pacte. I això és allò que hem d'explicar. Volem explicar claríssimament que el nostre projecte significa una voluntat claríssima de negociació, des de la diversitat i des del reconeixement de Catalunya i, evidentment, des del pacte per resoldre els conflictes. I hauré d'explicar molt i crec que hauríem d'explicar molt que l'Estatut no és una amenaça per ningú, el nostre autogovern mai ha estat una amenaça per ningú. Les amenaces les hem patit nosaltres. Nosaltres no hem amenaçat mai ningú. I, per tant, l'Estatut que hem aprovat no és una amenaça per ningú; és una oportunitat històrica per a Catalunya, però també és una oportunitat històrica per a l'Estat per modernitzar el model d'estat.

I en aquesta perspectiva de tramitació a les Corts, crec que hi han tres condicions o elements fonamentals que des de Catalunya els partits polítics hem d'impulsar: primera, la unitat. Quan hem anat units a Madrid, les coses han funcionat; quan hem anat dividits, les coses no han funcionat. Jo, per tant, crec que la votació d'aquest matí expressa claríssimament un gran acord polític que permet una gran unitat en aquest Parlament, que serà absolutament imprescindible a Madrid en el Congrés de Diputats. La segona, la necessitat que mitjançant aquest procés de participació, d'explicació de l'Estatut en la vida quotidiana hi hagi una mobilització ciutadana de suport i de recolzament a la negociació que s'haurà de fer a Madrid. I, en tercer lloc, la necessitat de buscar complicitats a l'Estat. A l'Estat també hi ha molts sectors que es poden sentir atrets, representats, sensibles a les aportacions del model polític que avui representa aquest Estatut.

Per acabar, senyores i senyors diputats, vull recordar que –com he dit al començament– avui no estaríem aquí si no fos per moltes coses: per la història de Catalunya, per l'autogovern, per els diversos estatuts, pel anteriors governs en

aquests vint-i-quatre anys. L'altre dia ho va dir el senyor Iceta, i jo ho vull dir, crec que el paper de Convergència i Unió i, en concret, del president de la Generalitat senyor Jordi Pujol ha estat també importantíssim, decisiu a l'hora de fer aquest Estatut, per tant, cal un reconeixement explícit. Des de la diferència en qüestions polítiques concretes, però des de la valoració global que l'autogovern fort que tenim i que el pas que avui donem no l'haguéssim pogut fer sense aquests vint-i-tres o vint-i-quatre anys d'existència d'un autogovern potent. Però vull recordar que possiblement avui no estaríem parlant d'això si no s'hagués produït un canvi polític a Catalunya. Dic «possiblement». Possiblement, si no s'hagués produït un canvi polític a Catalunya, avui no tindríem un projecte d'Estatut com el que tenim, perquè el Govern catalanista i d'esquerres va fer de l'objectiu d'aconseguir un nou estatut un eix central –un eix central– de la seva legislatura i de la seva acció de Govern. I no estaríem parlant de la possibilitat d'un nou estatut si a Madrid també no s'hagués produït un canvi polític. És a dir, el canvi polític a Catalunya i el canvi polític a Madrid i la majoria progressista en el Congrés de Diputats, que en aquests moments hi ha, permet parlar d'oportunitat històrica. Aquesta és l'oportunitat que de cap de les maneres podem perdre. Els catalans sabem el que volem: no volem ser un país de perdedors, hem perdut massa vegades, moltes vegades, no volem perdre més; podem guanya, podem guanyar, i estic convençut que podem guanyar.

I aquests dies tothom ha citat en Francesc Macià i jo també vull acabar citant en Francesc Macià, quan deia que «per damunt dels partits, per damunt dels egoismes, per damunt de totes les lluites, l'Estatut de Catalunya.» Senyores i senyors, visca l'Estatut de Catalunya!

(Aplaudiments.)